

1

Скарби Амасіса

Керувати командою супергероїв, які борються зі злочинністю, — завдання складне. Особливо, якщо ти не можеш пояснити цього мамі.

«А ще гірше, — думав Мерф, дивлячись на годинник, — коли ти маєш бути вдома о пів на дев'яту».

Мама змусила його пообіцяти повернутися вчасно для спеціальної вечери з їжею на замовлення на честь закінчення літа. Уже було сорок хвилин на восьму, а вони ще навіть не розпочали рятувальної місії.

— Шоу починається, — сказав Мерф, повернувшись до команди. — Ходімо.

П'ятеро Супернулів захрустіли доріжкою, вкритою гравієм, що вела до вражаючої кам'яної споруди. Великі вхідні двері були замкнені, а на латунній ручці висіла табличка «МУЗЕЙ ЗАЧИНЕНО».

Мерф повів свою команду на інший бік доріжки, де вони змогли сховатися за декоративним фонтаном.

— Це тут, — прошепотів він.

— Тож проти кого ми боремося цього разу? — запитала Мері. Світло вечірнього сонця відбивалося від її яскраво-жовтого плаща. — Сподіватися на те, що «НІМБ» надасть нам достатньо корисної інформації, я так розумію, не варто, чи не так?

Мерф дістав з кишені щось схоже на телефон і подивився на зелений екран. У верхній частині екрана виднівся текст:

«ПОГРАБУВАННЯ В МІСЬКОМУ МУЗЕЇ... НЕЙТРАЛІЗУВАТИ».

Під повідомленням було прикріплено мапу із символом у вигляді блискавки, що позначав музей, а поруч із блискавкою виднілася крихітна крилата літера Z, що позначала їхню позицію.

Цей апарат, відомий як «НІМБ», — єдиний зв'язок із Альянсом Героїв. Його вручила Мерфові голова Альянсу міс Флінт, коли він та його друзі стали наймолодшими героями, які приєдналися до цієї легендарної та надзвичайно загадкової організації.

Мерф подумки повернувся в той день. Ніхто з них тоді не знав, чого очікувати. Що насправді відбувається, коли ти стаєш супергероєм? Може, ти обираєш собі костюм у спеціальній крамниці? Або тобі видають класний пояс із купою суперфункцій і набір гаджетів, а зморщений

старий дворецький оселяється у твоєму домі, час від часу надаючи корисні поради, коли всі ці героїчні пригоди починають тебе трохи нервувати?

Тепер Мерф знав відповіді на всі ці запитання: ні, ні й ще раз ні (читати з будь-якого кінця).

Насправді, герої значно змінилися від часів Золотої доби, що завершилась кілька десятиліть тому. Сьогодні вони змушені діяти в тіні, боятися бути викритими і посіяти паніку у світі, який боїться всього надто відмінного або важкого для розуміння. Тож місії проводять у цілковитій таємниці, користуючись лише базовою інформацією від Альянсу. Ані тобі натовпу фанів, ані перших шпальт у газетах, ані, тим паче, яскравих костюмів. Хай там як, кілька разів за це літо «НІМБ» спалахував зеленим, позначаючи, що для Супернулів є робота. У костюмах чи без, але серцебиття Мерфа щоразу пришвидшувалося, як у пустотливого ягняти, коли він бачив таке повідомлення.

— Каже лише, що зараз скоюється пограбування, — відповів він Мері, роздивляючись зачинені двері головного входу в музей. — Але ми не можемо піти цим шляхом — той, хто всередині, одразу нас побачить.

Спекотний день перетворився на задушливий гнітючий вечір. Мерф відліпив свою футболку від мокрої спини й оглянув будівлю у пошуках іншого способу потрапити всередину. Високо, під самим черепичним дахом, в одній

зі стін медового кольору він помітив відчинене вікно. Під ним було широке біле підвіконня, а неподалік блимала червоним камера відеоспостереження.

— Неллі, — прошепотів Мерф, — це найкращий спосіб потрапити всередину. Потрібно вимкнути камеру.

Фігура позаду групи мовчки підняла великий палець. Неллі, вдягнута попри спеку у звичні рвані джинси та теплий светр, вислизнула з-за фонтана. Рухаючись від куща до куща, вона дісталася стіни під камерою, притулилася до неї й здійняла руку долонею вгору.

Над музеєм згустилися темні хмари. Прогуркотів літній грім, і вмить небо осяяла блискавка, влучивши в камеру, що полетіла на землю, навсібіч розсипаючи іскри.

Друга менша блискавка зникла в долоні Неллі, на якій тепер танцювали блакитні вогники.

Дівчина помахала сяючою долонею і склала руки перед очима, імітуючи бінокль. Таким чином вона дала друзям сигнал, що камера вимкнена. Здається, що у цьому немає сенсу, але спробуйте повторити, тоді зрозумієте, про що йдеться.

— Чудова робота, Неллі, — сказав Мерф, підбігаючи до неї з іншими трьома Нулями. — Час потрапити всередину. — Він звернувся до Мері: — Не були б ви такі ласкаві?

Мері кивнула, дістаючи з кишені плаща складану жовту парасольку і натискаючи кнопку на ручці.

— Тримайтеся! — звернулась вона до решти.

— О, ні, що не так? Що вже сталося? — запитав Біллі, який був їхнім голосом паніки у схожих ситуаціях.

Мері роздратовано поглянула на Біллі.

— Просто *тримайтеся*. Це коли ти маєш вхопитися за щось... — терпляче пояснила вона.

Біллі поглянув на неї з виразом: «Ой, вибач».

Отже, вхопившись за парасольку, вони злетіли в повітря, як... Ну, це досить важко із чимось порівняти. Друзі нагадували летюче гроно винограду. Або кілька рибинок на одному гачку. Але найбільше вони були схожими на п'ятьох дітей, що висять на летючій парасольці. Мері доставила їх просто на широке підвіконня.

НЕЛЛІ ЛІ
Позивний «Дощова Тінь»

ЗДІБНІСТЬ:
метеорологічна
маніпуляція
(контроль
грозових хмар)

МЕРІ ПЕРКІНС
Позивний «Канарка»

ЗДІБНІСТЬ:
розвідування території
(здатність літати
з парасолькою або без
неї. Але вона надає
перевагу з. Чи не так?)

— Отже, що вони, на вашу думку, збираються тут поціпити? — запитав Мерф підводячись. Місто для нього досі залишалося новим, тож він не знав, що у ньому взагалі є музей, що вже казати про його відвідування. — Що тут найцінніше?

Решта Супернулів знизала плечима.

— Я чув, що тут зберігається ціла колекція тертушок для сиру чи щось таке, — прошепотів Біллі.

— Мій тато казав, що тут неперевершена галерея духових інструментів, — невпевнено сказала остання представниця команди Супернулів — Хільда. — Здається, тут зберігається найдавніший фагот.

Мерф скривився.

— Сумніваюся, що хтось збирається це поціпити, — заперечив він. — Схоже, вони цим тільки зроблять усім послугу. Ходімо просто подивимось.

Супернулі одне за одним протиснулись у відчинене віконце до тьмяно освітленої кімнати. Усередині все було заставлене вітринами з капелюхами.

Ну звісно. У музеї, де дійсно була колекція тертушок для сиру, їм пощастило потрапити до кімнати з капелюшками — найнудніша експозиція у всій будівлі, а можливо, й на всій планеті.

— Найгірший. Музей. У світі, — тихо промовив Мерф, читаючи позначку на найближчій вітрині.

Цей капелюх надягав сер Томас Вімполь
в день, коли його двоюрідна племінниця
вийшла заміж за чотирнадцятого герцога
Карлайла. Чудовий взірєць моди пізнього
Регентства, виготовлений зі шкіри найкращих
канадських видр і оброблений мишачим
хитром. Заради бога, Мерфе, навіщо
ти продовжуєш читати цю маячню?

Мерф зрозумів, що останнього речення не було на табличці — це Мері прошепотіла йому на вухо.

— Вибачте, — сказав він, — але хто при своєму розумі захоче поціпити бодай щось із цього музею? Я б не взяв цього додому, навіть якби мені заплатили!

— Вони тут не заради капелюшків... — почала Мері.

— Ні, звісно ні. Хто ж носитиме капелюха в таку спеку? — уклинився в розмову Біллі. — Голова й так пітніє.

— Ні, я маю на увазі, що капелюхи не варті того, щоб їх цупити... — знову почала Мері.

— А як вам такий? — крикнула Хільда з іншого кінця кімнати. Почервонілим обличчям, укритим веснянками,

вона захоплено притиснулася до скляної вітрини. — Це просто божественно! Ви тільки погляньте, справжній кінський капелюшок 1920-х років! У ньому навіть отвори є для маленьких вушок.

«Ще один складний аспект у роботі з командою супергероїв, — подумав Мерф, — це забороняти їм відволікатись на всілякі капелюшки».

— Будь ласка, зосередьтеся, — процідив Мерф крізь зуби. — Мері хотіла сказати щось важливе.

— Так, — погодилася Мері. — Я казала, що той, хто хоче пограбувати музей, прийшов сюди... ось за цим, — вона вказала на кольорову афішу біля дверей.

Нулі поглянули одне на одного, водночас здійнявши брови і здивовано зітхнувши. Задоволена собою, Мері поважно кивнула.

П'ятірка тихенько прокралась до дверей, а Хільда востаннє озирнулася, аби поглянути на чудовий кінський капелюшок.

На майданчику перед великими кам'яними сходами, що вели на другий поверх, було темно. Але друзі розчули глухе тупотіння кроків поверхом нижче. Звісно, такі звуки нічого доброго не віщують.

Мерфову увагу привернула панель на стіні, що світилася червоним. Хлопець підійшов ближче, щоб роздивитись уважніше, аж раптом пролунало тихе пілікання, а дисплей засяяв зеленим, відображаючи повідомлення: **«СИГНАЛІЗАЦІЮ ВИМКНУТО»**.

Мерф жестом вказав Супернулям у бік сходів. Перехилившись через перила, вони побачили миготіння вогника, що пересувався поверхом нижче. Почулись тихі голоси, і в якийсь момент друзі змогли розрізнити жіночий голос, що прошепотів:

— Йдіть до Тітоньки, мої хороші...

Мерф аж здригнувся від страху, так наче хтось притиснув до його спини шоколадне морозиво. Який нормальний злодій називатиме себе тітонькою?

Він приклав палець до губ, сигналізуючи своїй команді героїв зберігати тишу, і повів їх униз темними сходами...